ARCHAEOLOGY FOR THE FUTURE

ARCHEOLOGIE PROJECT VAN MIKC OVER HEDENDAAGSE ARCHEOLOGIE

PERIODE 2012/2013 CONCEPT: BERTINE BOSCH EN MEZ DICKSON

ARCHAEOLOGY FOR THE FUTURE

ARCHEOLOGIE PROJECT VAN MIKC OVER HEDENDAAGSE ARCHEOLOGIE

PERIODE 2012/2013 CONCEPT: BERTINE BOSCH EN MEZ DICKSON

TOOLS TOOL
1968

Tekst
Vindplaats
School
Workshop
Kunstenaar
Collectie
Archief

Eind 2012 is MIKC Production begonnen met de werkzaamheden voor het zogenaamde 'Archaeology for the Future' dat in 2013 zijn uiteindelijke vorm heeft gekregen in het 'Archive 2013'

In het archief is de gebruikscultuur van de mens anno 2013 vastgelegd en zichtbaar gemaakt. Aanleiding: Door het recyclen van materialen en de verbranding in grote ovens is ons afval in hoog tempo definitief aan het verdwijnen. Er zal straks niets meer te vinden zijn van onze dagelijkse gebruikscultuur omdat we er geen waarde aan hechten.

Door het conserveren, archiveren en documenteren van gebruikscultuur 2013 (verpakking, plastic, textiel, blik, klein gebruiksvoorwerp, geur, technologie en geluid) is een tijdsbeeld samengesteld.

Voor het Archive 'Archaeology for the Future' 2013 is MIKC op zoek gegaan naar recente bodemvondsten. Maar in plaats van in de onderste lagen te zoeken (hoe dieper hoe ouder) en te graven wordt in het A.f.t.F een collectie vondsten samengesteld uit alles wat we nu weggooien. Uit de bovenste laag (dus jong) is de collectie tot stand gekomen.

Onder het motto: 'A.f.t.F. wil niet alleen aanzetten tot nadenken over de hedendaagse archeologie maar geeft ook de gelegenheid aan iedere geïnteresseerde om mee te helpen en een voorwerp in te brengen om op te laten nemen in het archief' is een zeer diverse en omvangrijke verzameling bijeengebracht.

Een mobiele telefoon, afwasborstel, touw, pet, schoen, plastic bekertje, tas, karton verpakking, scherf, blikje, plastic fles of een leegpakje sigaretten (mogen we straks nog roken?) etc. kan in de toekomst grote waarde vertegenwoordigen!

Het A.f.t.F is heeft niet de intentie gehad volledig te zijn, dit is een volstrekt onmogelijk opgave gezien de onvoorstelbare hoeveelheden afval die onze gebruikscultuur 2013 kenmerkt. Wel heeft het A.f.t.F. mensen tot nadenken gestemd en kritisch naar onze gebruikscultuur 2013 laten kijken.

MIKC 2013

Wat is archeologie?

Archeologie is kijken naar het verleden van de mens.
Archeologie gaat over de kennis(wetenschap) van het oude De Griekse woorden archaios = het oude en logos = kennis.

De archeoloog zoekt naar overblijfselen die ons inzicht geven in de manier waarop mensen vroeger leefden. Dat kunnen dingen zijn zoals kleding, werktuigen, wapens, potten, munten of bakstenen. Alles is voor archeologen interessant.
De archeologen komen veel te weten uit oude beerputten. Een beerput was een afvalput, die diende als toilet, maar ook als vuilnisbak. Maaltijd resten, gebroken serviesgoed, glas, tuinafval, kapotte meubels en andere resten werden tijdens opgravingen gevonden. Die vondsten geven ons een goed beeld van het dagelijks leven van vroeger.

Wat doet een archeoloog precies?
Een archeoloog zoekt naar oude voorwerpen en sporen van leefgemeenschappen van de mens.
Op plekken waar men aanwijzingen heeft van oude nederzettingen gaat de archeoloog graven.

Een archeologische opgraving is aan regels gebonden
Je kunt niet zomaar een schop in de grond steken. Vóór er op een bepaalde plaats (archeologen spreken van een 'site' dit is de archeologische werkplaats) wordt gegraven, wordt er zorgvuldig geboord en gemeten.
Daarna wordt laag na laag weggehaald. Ook wordt er gekeken naar de ligging van de lagen en de omgeving van de vondst, die net zo belangrijk zijn als het voorwerp en de scherven zelf.

Hoe dieper de laag, hoe ouder de vondst
Na de opgraving worden de vondsten gewassen, getekend, gefotografeerd en uitgebreid beschreven. Ook moeten ze genummerd worden, op de binnenkant van een scherf of pot bijvoorbeeld. Daarna worden de vondsten geconserveerd.

Oude voorwerpen kunnen lang goed bewaard blijven, bijv. omdat ze afgesloten zijn van zuurstof en vocht. Als voorwerpen worden ontdekt en van hun plaats gehaald, dan kunnen ze beschadigd raken. Om dit te voorkomen krijgen de opgegraven voorwerpen een bepaalde behandeling, waardoor ze langdurig beschermd, geconserveerd, zijn. Zo worden vondsten gereinigd en, als het nodig is, weer in elkaar gezet. Als de voorwerpen zijn bestudeerd en geconserveerd, dan gaan ze meestal naar het depot. Een depot is een opslagplaats voor de bodemvondsten. Speciale en mooie vondsten gaan naar musea.

Het Provinciaal Depot voor Bodemvondsten Overijssel bevindt zich in een groot pakhuis in Deventer
Archeologische vondsten geven een goed beeld van het dagelijks leven van vroeger. (Ook wel genoemd: de gebruikscultuur)
Middeleeuws vaatwerk en voedselresten tonen ons hoe er vroeger werd gegeten.

De ketel of kookpot, had een belangrijke plaats in de keuken. Warm eten bestond eeuwenlang vooral uit ketelkost, eenvoudig voedsel dat in één pot werd bereid, zoals brij, pap, potage of hutspot. Potage was een soort soep met vleesbouillon en groenten zoals knollen, wortelen, rapen en peulvruchten.
Omdat het eten voornamelijk vloeibaar was, at men uit een zelfgemaakte houten kom of pap schotel.
Platte borden zul je in de middeleeuwen dan ook bijna niet tegenkomen. Daarnaast werd vooral veel brood gegeten. Brood was volksvoedsel nummer één. Donker brood, gemaakt van rogge of gerst, werd voornamelijk door de armere bevolking gegeten. Er werd veel bier gedronken dat ook van gerst gemaakt werd. Koffie en thee kende men niet.
Licht tarwebrood was duurder en werd daarom voornamelijk door de rijken gegeten.
Als bestek kende men het mes en de lepel, vorken bestonden toen nog niet. Eten deed je met een lepel, een stuk brood of met je vingers. Over het algemeen at men twee maaltijden per dag, tussen de middag en 's avonds.

Vroeger was de ketel en kookpot, zeer belangrijk in de keuken, hierdoor kennen we veel uitdrukkingen met het woord pot zoals: Pottenkijkers, de pot verwijt de ketel dat-ie zwart ziet maar ook alles is één pot nat.
De beerput van vroeger bestaat niet meer, maar ook de vuilstortplaatsen en dus vindplaatsen zijn aan het verdwijnen door de hedendaagse verbrandingsovens en het recyclen van materialen.

De afvalverwerking staat centraal in het moderne leven van nu. Het verwerken van gescheiden afval, zoals papier, karton en batterijen, kost veel tijd en moeite.
Maar het levert ook wat op: een besparing van grondstoffen, energie en geld.
Het meeste gebruiksafval zoals plastic verpakking, tassen, karton, papier, blikjes, sigaretten etc. zal over pakweg 10 jaar totaal verdwenen zijn en geen informatie meer kunnen opleveren over de gebruiks- en leefcultuur van nu.

Om jongeren een idee te geven van wat er allemaal komt kijken bij archeologie en hoe je hier ook in de tegenwoordige tijd mee bezig kunt zijn, is door MIKC de workshop archeologie 2013 ontwikkeld.

Met als speciale publiekstrekker in Perron 1 een tijdelijke 'Vindplaats/Site', waar het mogelijk is als archeoloog' recente vondsten uit 2013 te detecteren, lokaliseren en op te graven.
Er zijn speciale gereedschappen aanwezig zoals een detector, borstels, kwasten en speciale schepjes, bakken, tekenspullen etc."
Daarbij een bijzondere diapresentatie en uitleg van Philip Ultee met voorbeelden.

In de naastgelegen locatie van het v.m. stationsgebouw is gesitueerd de projectruimte Het-Loket. Hier is de opdracht zie werkblad: een tot de verbeelding sprekend archeologisch voorwerp voor de toekomst te gaan maken, uitgevoerd.
De gemaakte fictieve gebruiksvoorwerpen, unknown objects en sieraden laten een groot beeldend vermogen en bijna grenzeloze fantasie zien. De jongeren hebben hierdoor een belangrijke bijdrage aan het archief geleverd.

PLACE

Gloeilamp leeft voort in hoedje en herensieraad

ten geleide Ingrid Bosman

De workshop voor de leerlingen van de Deldense vestiging van scholengemeenschap Twickel staat in het teken van archeologie, maar laat ook zien hoe die de verbeelding kan prikkelen. Dat begint al in de expositieruimte Perron 1, waar kunstenaar Philip Ultee een stoomcursus archeologie geeft. Met aansprekende voorbeelden in een 'zapservice'-achtige verpakking weet hij de jongeren te boeien. Stortplaatsen, graven, maar ook scheepswrakken passeren de revue als de hotspots van de archeologie. Waarom opgegraven voorwerpen zelden linea recta naar een museumzaal kunnen? "Omdat ze kapot zijn", weten de scholieren. Zo heeft Ultee zijn bruggetje naar dateren en reconstrueren als essentiële aspecten van archeologie.

Waar puzzelstukjes ontbreken ontstaat ruimte voor de fantasie. En uiteindelijk kan er uit 'oud' ook 'nieuw' ontstaan, gebruiksvoorwerpen maar ook kunst, zoals Ultee laat zien: een installatie van oude fietsen, een sculptuur van knopen, sloophouten tafels van Piet Hein Eek, samengestelde vazen van Hella Jongerius. Wanneer de jongeren vervolgens mogen gaan graven in een grote zandbak valt op hoe behoedzaam ze daarbij te werk gaan, precies zoals ze op de beelden van Ultee hebben gezien. Met plamuurmessen en kwasten worden de vondsten zorgvuldig blootgelegd.

De plastic flesjes die tevoorschijn komen spreken misschien minder tot de verbeelding dan de scholieren zelf hadden gehoopt, maar vormen een slimme schakel naar het praktische deel van de workshop in de naastgelegen ruimte Het Loket. De nummers in de flesjes corresponderen met opdrachten die door kunstenaar Sara Dojan worden toegelicht. Zo gaat een abstract begrip als manipulatie vanzelf leven en zetten de jongeren even later enthousiast de verzamelde voorwerpen naar hun hand. Zoals archeologen soms - al dan niet bewust - een voorwerp completeren met wezensvreemd materiaal, zo kun je ook het lijf van een knuffelgiraf voorzien van een apenkopje. Of twee pollepels en een gloeilamp transformeren tot een herensieraad dat precies de edele delen accentueert.

"Mijn oma vond het troep en wist niet wat ze ermee moest", zegt Fleur Schutte (13). Onder haar handen begint het stenen eendje aan een tweede leven als sieraden houder. Weliswaar is daarmee niet naar de letter voldaan aan de opdracht 'bedenk een nieuw, fictief gebruiksvoorwerp', maar feit is dat de eend na het nutteloze bestaan bij Fleur's oma nu ineens wel een functie heeft. Het veren kleed gepimpt met zwarte tape en een kek brilletje op de snavel, die weer houvast biedt aan een paar glitter oorbellen. Fleur plakt snel twee knopen op de brillenglazen, waardoor de eend ineens nog cooler uitkijkt.'
Rick Workel en Ivar Wilmink kiezen voor iets stoerders en maken van een kaars, een lege spuitbus en wasknijpers een tijdbom. De titel is al even simpel en doeltreffend: 'tik tak boem'. Ties Schutte maakt van een plastic kommetje en twee gloeilampen een hoofddeksel voor zijn vriend en doopt het 'verjaardagsmuts voor Siem'.

Docente Anne Apel hoeft deze ochtend alleen maar tevreden toe te kijken; zij had de workshop in de lessen tekenen en handvaardigheid al voorbereid. Met de vraag 'wat vinden archeologen wanneer ze over een paar jaar de nederzetting Delden opgraven?' prikkelde ze de scholieren om na te denken over de houdbaarheid van de spullen die hen nu dagelijks omringen. Behalve de inhoudelijke kant van dit project vindt ze ook het contact met de kunstenaars van belang, vertelt ze. "Zij dragen als professionals iets uit. Je merkt dat kinderen dat aanspreekt. Ze hebben respect voor alles wat echt is." Wanneer de docente even later de vertrekkende klas uitzwaait roept een jongen haar toe dat hij 'iets heel moois' heeft achtergelaten. Al vindt hij het ook geen bezwaar wanneer het niet in het archief blijft bewaard. "Voor 150 euro mag u het hebben!"

Ingrid Bosman 2013

DIE DE MOEITE
WAARD ZIJN OM TE
ONDERZOEKEN
VINYL

Archief van ons dagelijks leven

ten geleide Ingrid Bosman

Of het sigarettenmerk Lexington mij nog iets zegt, wil Bertine Bosch van kunstenaarsinitiatief MIKC weten. Ik zie mezelf weer de Ruwenhofstraat oversteken naar de magische machine op de muur van kruidenier Krooshof. Guldens in de gleuf en dan een flinke ruk aan een metalen laadje, dat vervolgens een wit pakje met een rood ovaal prijsgaf. Mijn vader kon weer een dagje teren op 'America's best tobaccos'. Gek om te bedenken dat ik,nog niet eens 10 jaar oud, de sigaretten ook zomaar zelf had kunnen oproken.
Later, toen me het verband tussen die fris ogende pakjes en de matineuze hoestbuien van mijn pa helder werd weigerde ik nog langer te voldoen aan de opdracht 'haal eam 'n pekske sigarett'n veur mie'. Maar Lexington, ja, die naam zegt me ook na dik 40 jaar nog wel iets.

Had ik maar een verpakking bewaard, denk ik, nu Google mij de tijdloze schoonheid van het ontwerp laat zien. Als vintage sigaretten staan ze daar inmiddels te boek. Evenals het blauw/gele pakje North State, waar mijn vader op een gegeven moment de voorkeur aan gaf. Bertine's vader rookte ook Lexington en nee, zij heeft evenmin een pakje veilig gesteld.

Anno 2013 is Marlboro het merk waarvan de meeste verpakkingen op straat worden aangetroffen, zo schijnt althans uit onderzoek te zijn gebleken. In verschillende stadia van vertrapt, verfrommeld of vergaan is een flink aantal wit/rode doosjes ten behoeve van het project Archaeology for the Future geconserveerd in plastic show tasjes. Wat ze ook van elkaar onderscheidt zijn de zwart omkaderde onheilsboodschappen: van 'Roken brengt u en anderen in uw omgeving ernstige schade toe' tot het glasharde 'Roken is dodelijk.' Het is grappig om je voor te stellen hoeveel verbazing het over pakweg 50 jaar misschien zal wekken, dat mensen in 2013 bewust iets consumeerden waarvan in alle toonaarden werd benadrukt dat het levensgevaarlijk was.

De mini-collectie Marlboro-doosjes is een goed voorbeeld van wat AftF beoogt.

Dit is geen nostalgische presentatie, geen aanklacht tegen de wegwerpmaatschappij en al helemaal geen demonstratie 'creatief met afval'. Dit project legt volgens archeologische principes en in een artistieke presentatie de gebruikscultuur anno 2013 vast.

In circa 50 strekkende meters archief van het dagelijks leven, met gebruiksvoorwerpen die niet van grote diepte uit een ver verleden zijn opgegraven maar zich nog aan de oppervlakte van deze tijd bevinden. En, misschien wel het belangrijkste, waarvan zeker is dat ze anders in het niets zullen oplossen. Omdat ze worden weggegooid, verbrand, gerecycled.

Is het het veilig stellen van hedendaags afval archeologie?

Ja, want als er iets is wat je je realiseert bij het zien van dit archief is het wel dat bewaren op zichzelf al een achterhaalde bezigheid aan het worden is. Hoeveel schuurtjes zijn er nog waar schroefjes, boutjes, moertjes, snoertjes, stekkers en slotjes wachten op dat ene moment van 'je weet maar nooit hoe het nog eens van pas komt', waarvoor ze ooit in hun afzonderlijke glazen potjes werden gestopt? Een blisterverpakking met daarin een plastic doosje vol nieuwe schroefjes is bij de bouwmarkt sneller gekocht dan zo'n potje nageplozen. En voor beide geldt: eenmaal weggegooid blijft ook daarvan steeds minder bewaard. Nog zijn beerputten en andere oude stortplaatsen voor archeologen een rijke bron, maar nu de hoeveelheid verpakkingen wordt teruggedrongen en het nog resterende afval steeds vaker wordt verbrand of hergebruikt zijn vuilstortplaatsen aan het uitsterven. Zo bezien staat de grote variatie aan plastic tasjes, door de conservering in glazen potten tot object verheven, ook voor een omslagpunt in de gebruikscultuur. Net als de plastic verpakking voor één enkele beschuit, waarvan je je kunt afvragen hoe lang die nog gemeengoed zal zijn in ziekenhuizen en verzorgingscentra. Archaeology for the Future - min of meer organisch voortgevloeid uit eerdere projecten als Food Non Food, Waste Not, Want Not en Lost and Found - wil objectief registreren, maar de uitnodigende presentatie laat je als kijker niet onberoerd.

Door rangschikking op kleur (viltstiften, duimstokken, plastic doppen), een geïsoleerde 'conservering' in al dan niet met vloeistof gevulde potten (een eierdoosje lijkt zo op sterk water te zweven) of een geplastificeerde ordening (geplette dozen en zakken die strak in het gelid aan rekken hangen) tonen ogenschijnlijk waardeloze materialen ineens hun schoonheid.

Laten ze zien hoe onwaarschijnlijk veel keus de consument van 2013 heeft. Prikkelen ze de toeschouwer na te denken over de vraag wat die streepjescodes, merken, productgegevens en reclamekreten (Blue Wonder, glanst en ontvet!) de generaties na ons nog zullen zeggen.

Het mag voor ons moeilijk voor te stellen zijn dat de letters HEMA en de tekst 'Wat koop je nog voor 2 €?' ooit geheimtaal worden, dat kan sneller gaan dan je denkt. Nu de bijbehorende supermarktketen voor een groot deel is overgenomen is de plastic gebaksdoos met een sticker van C1000 in feite al een museumstuk. Eigenlijk gaat Archaeology for the Future vooral over vergankelijkheid.

Juni 2013, Ingrid Bosman

Diashow

Philip Ultee

Tomatenpuree blikjes

Hans Wassink

"Het is verbazingwekkend te constateren dat van zo'n simpel (en goedkoop) produkt als het tomatenpuree blikje zoveel verschillende uitvoeringen bestaan. Soms eenvoudig, soms zijn het grafische juweeltjes."

De collectie van Hans Wassink bestaat uit meer dan 60 verschillende tomatenpuree blikjes

Unknown Objects

Sara Dojan

Rauchen kann
tödlich sein

Wat rest er straks van ons?

bierdoppenflessenspijkersdronesmemorystickscondoomsautoonder
delenplasticsoepipadsmobieletelefoonsbrommersdrankflessenfietsen
autobandenbatterijenglascdsblikkunstgewrichtenpiepschuimkauwgom
robotschipsskatebordenpacemakersbrillencomputersetcetcetc

en wie zijn wij geweest?

Wanda Schaap

Sound of 2013

Ricardo Liong - A - Kong

Sound 1

De eerste jaren dat ik in mijn huidige huis woonde noteerde ik elke week het gas- en stroomverbruik. In de winter schoot het gasverbruik omhoog, dat was schrikken, maar ik kon er niet zoveel aan doen, ik wilde het gewoon behaaglijk hebben. Het is nu lekker warm in de achterkamer, daar zorgt de gevelkachel in de achterkamer voor. Wat je hoort is eigenlijk geld; geld dat van mijn bankrekening vloeit. Je hoort namelijk de gasmeter.

Sound 2

Meer dan negen jaar. Zolang geleden had ik Bas voor het laatst gezien. Zaterdag op de markt trof ik hem. Nog steeds een beetje ADHD, maar zoals men zegt, een 'goed jong'. Bas gaat deze zomer naar Italië, geheel in stijl in een opgeknapte Fiat 500 ('als je een rood-wit-blauwe Fiat 500 ziet rijden, dat zijn wij dat'). En toeval, toeval, vandaag scheurden ze me voorbij, en reden verderop de stoep op, motorklep open, en daar gromde het beest. Een gereviseerde (krachtiger dan de originele) motor. Vergeleken met de huidige auto's lijkt het wel een brommer.
Als een kind zo blij stuiterde Bas rond de auto.

Sound 3

In 't Eetpunt in Zorgcentrum Humanitas wordt tussen de middag in twee 'sessies' de warme maaltijd geserveerd: soep, hoofdgerecht en toetje. Het aantal bewoners dat komt eten (men kan ook op de kamer eten) ligt zo tussen de 50-90. Tafels dekken, aan de eetgasten vragen wat ze willen eten (er is keuze uit twee menu's), de rollators weg zetten, servetten ('slabbetjes') ombinden, eten rondbrengen, tafels afruimen, en de rollators weer ophalen, dat wordt door vrijwilligers gedaan. 's Zaterdags ben ik een van die vrijwilligers.
Eten opscheppen, vaatwasser in- en uitpakken, wordt door betaalde krachten gedaan. De vaat wordt verzameld en gaat zo snel mogelijk door de 'wasstraat', want anders zijn er voor de tweede sessie te weinig soepkommen, borden of dessertlepels.

Car

Ad Hoc Collectief

HOUSEHOLD

Aansteker: De aansteker heeft een buisje dat gevuld is met vloeibare brandstof en wordt gebruikt om vuur te maken of iets te laten ontbranden (bv. sigaret of gasbrander) De gevonden aanstekers zijn mooie voorbeelden van exemplaren die zijn weggegooid omdat het reservoir op is. Ze worden doorgaans "wegwerpaansteker" genoemd. De aanstekers in het Archive waren ooit gevuld met butaangas en voorzien van een vuursteentje als ontsteker.

TOOL

Pen: Gereedschap om met de hand mee te schrijven. Er zijn veel soorten pennen in omloop. De meest bekende is de balpen Deze brengt door middel van een klein balletje inkt over op papier. Veel pennen hebben een klipje met dop om de pen ergens aan vast te haken of een knopje en mechanisme om de punt in het omhulsel te laten verdwijnen . Verder veel voorkomend : de gelpen,de vulpen, viltstift en fijnschrijver

SOUND AND GAME

Virtual Wonder

Dink

DE KLEINE
COUREUR

Pinball Power

Windows
WORLD SPORTS TOURNAMENT

DIVERS

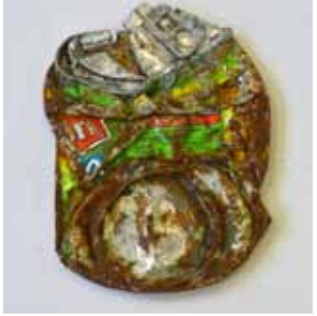

METAL

GADGET

Gave eierdoos dd. 13 juli 2013 De vormkarton eierdoos wordt gebruikt om verse eieren te transporteren of om eieren in te bewaren. De meest gangbare kartonnen eierdoos is in de winkel verkrijgbaar met 4, 6 of 12 stuks eieren. De doos is zo gevormd dat de eieren tijdens transport niet met elkaar in aanraking kunnen komen.

PACKING

UNKNOWN

TEXTILE

ARCHIVE

EXPOSITIE UNIVERSITEIT TWENTE

UNIVERSITEIT TWENTE

ARCHIVE

PUSCHKIN

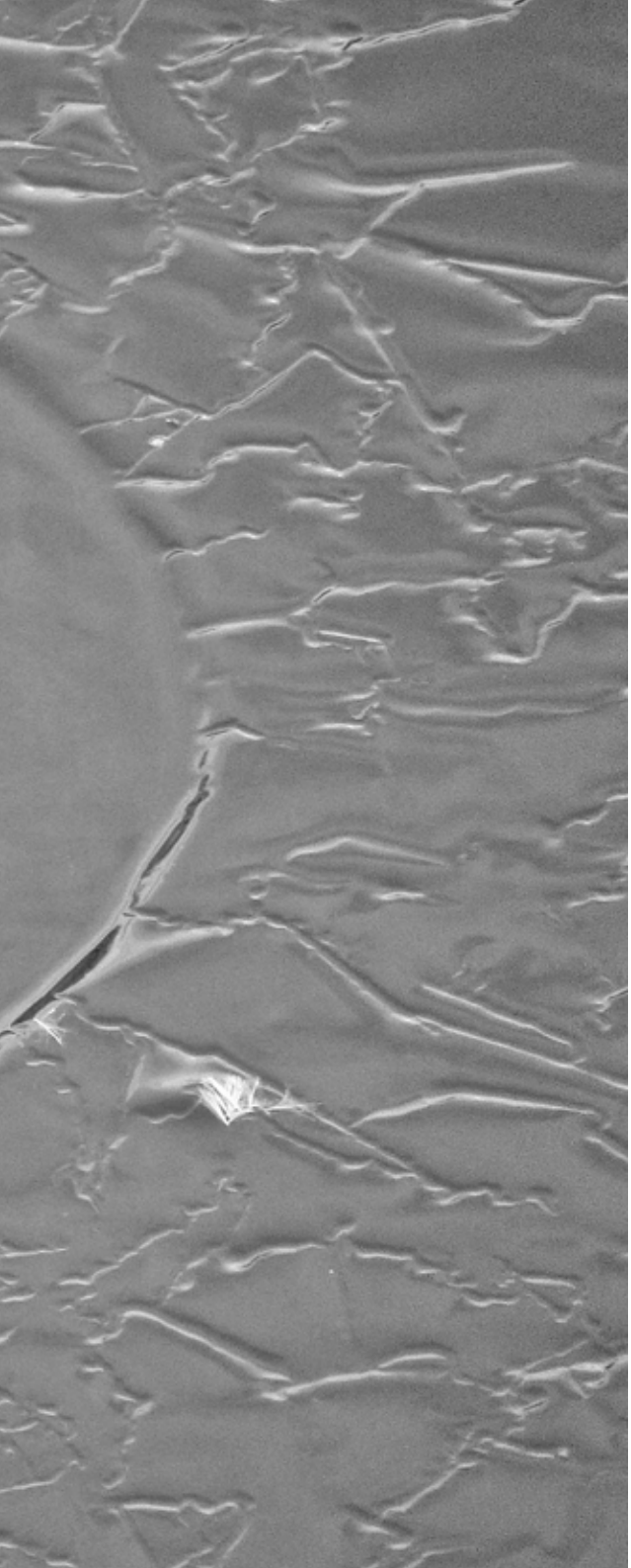

Colofon

MIKC Production
Bezoekadres Stationsweg 1, 7491 CE Delden
post Noorderhagen 35, 7491 AP Delden
info@mikc.nl
www.mikc.eu www.het-loket.nl
tel.0031(0)74 376 32 65 / 06 14 26 8299

Concept: Mez Dickson, Bertine Bosch
Workshops: Sara Dojan en Philip Ultee
m.m.v. Twickelcollege Delden coördinator: Judith Lansink

Tekst: Ingrid Bosman
Tekst: MIKC
Lay out en drukwerk: Straver reclame en vormgeving
Fotografie: Bert Meinen en Ricardo Liong-A-Kong (publiek)

Sponsors:
Hart van Zuid Hengelo
Universiteit Twente Enschede
Straver reclame en vormgeving
Brandweerschool
Duotone

Met dank aan: Pieter van Zwanenburg, Hart van Zuid,
Wil Bohnen, Marianne Jansen, Celleke Heemskerk,
Frans den Houter, Hiska Bakker,
Herre Stubbe, Rob von Piekartz en alle verzamelaars
voor het 'Archive 2013'

Provinciaal Depot voor Bodemvondsten Overijssel
www.overijssel.nl/depot

Mede mogelijk gemaakt door:

Prins Bernhard Cultuurfonds
provincie Overijssel
HART VAN ZUID
SCHAKEL VAN HENGELO

MIKC Production

MIKC Production